

MEDDIG TART A SZÍNHÁZ? Posztdráma és posztmodern

Szerző: **OLÁH Tamás**, IV. évfolyam

Témavezető: **Dr. CSÁNYI Erzsébet** egyetemi tanár

Intézmény: Újvidéki Egyetem, Bölcsészettudományi Kar, Magyar Nyelv és Irodalom Tanszék, Újvidék

„A színház nem más, mint egy darabka élet-idő, amelyet a színészek és a nézők közösen töltenek el és közösen használnak el, mégpedig annak a térnek a közösen belélegzett levegőjében, melyben a színházi játék és nézés végbe megy” – írja Hans-Thies Lehmann.

A XX. század hetvenes éveitől kezdve a világ egyes posztmodern színpadairól eltűnik a narráció, elenyésznek a figurák, az előadás egyszeri, megismételhetetlen eseménnyé válik, melyet teljességében egyetlen repríz alkalmával sem lehet újból létrehozni. Aztán lassan eltűnik a színpad is, és feloldódik a határ játzó és néző között. Szeánszserű, rituális „előadások” születnek, ahol minden jelenlévő a „szertartás” részesévé válik. Aztán a szó ereje, érvényessége is megkérdőjeleződik...

A dolgozat e máig tartó folyamat hozadékait vizsgálja, különös tekintettel a vajdasági színházi törekvésekre, posztdramatikus előadásokra.

Kulcsszavak: (vajdasági) posztdramatikus színház, performance, rituális színház, posztmodern